

[Robert Mikkelsen.]

Justitsministers oprindelige Forslag, og vi støtter stadig i og for sig disse Principper, selv efter at den højtærede Justitsminister har givet op og har frafaldet dem paa flere Punkter.

Efter at den højtærede Justitsminister nu selv har stillet Ændringsforslag i den Retning, som Udvalgsflertallet har ønsket, har vi fra vor Side paa de fleste Punkter ikke fundet tilstrækkelig Anledning til at fastholde den oprindelige Formulering, selv hvor vi egentlig finder den bedre end den nye.

Til Ændringen af § 2, 1ste Stykke, bemærker jeg, at det forekommer mig uheldigt, at den Forbrydelseskategori, som hedder Forbrydelse mod Freden, er gledet ud.

Til Ændringen til §§ 9—13 vil jeg sige, at vi i mit Parti fandt det mest stemmende med disse Sagers helt specielle Karakter, at der var foreslaaet særlige Domstole til Paadømmelse af dem. Jeg er ikke sikker paa, at den normale Instans, en Byretsdommer og to Meddomsmænd, eller Ankeinstansen, tre Landsdommere og tre Meddomsmænd, i alle Tilfælde kan siges at være fuldt ud kompetente til at paadømme Forbrydelser og Forbrydere, som til Dels er af en principielt helt anden Art, end dansk Strafferetspleje ellers har omfattet. Der kan være Fare for, at der af denne Ændring fremgaar Følger, som vi maa anse for meget lidt ønskelige. Udvalgets øvrige Medlemmer har imidlertid ikke ment, at der kunde opstaa Ulemper af den ændrede Formulering, og da ogsaa den højtærede Justitsminister selv har frafaldet sine oprindelige Forslag, har vi ikke fundet tilstrækkelig Anledning til at modsætte os disse Forandringer.

Der er dog et af Ændringsforslagene, som vi maa modsætte os, det er Ændringsforslag Nr. 4, hvorefter Lovforslagets § 2, Stk. 2, skulde udgaa.

I § 2, 2det Stykke, staar der: „Saafremt en Gruppe eller Organisation i Medfør af nævnte Statut Artikel 9 erklæres forbryderisk af den internationale Militærdomstol, kan Strafansvar paalægges efter denne Lov for Medlemskab i en saadan Gruppe eller Organisation. I Sager af denne Art anses Gruppens eller Organisationens forbryderiske Natur for bevist og kan ikke bestrides.“

Forholdet er det, at Danmark har tiltraadt Statutten for den internationale Militærdomstol. I denne Statuts Artikel 10 hedder det: „Saafremt en Gruppe eller Organisation erklæres forbryderisk af Domstolen, skal den kompetente nationale Myndighed i hver af Signatarstaterne have Ret

til at rejse Anklage . . . mod Enkeltpersoner for Medlemskab i en saadan Organisation. I enhver Sag af denne Art anses Gruppens eller Organisationens forbryderiske Natur for bevist og kan ikke bestrides.“

§ 2, 2det Stykke, hænger altsaa nøje sammen med Artikel 10 i Londondeklarationen, som vi har tiltraadt. Der er ganske vist ikke i Londondeklarationen Tale om nogen Pligt for Signatarstaterne til at rejse saadan Tiltale, men heller ikke i § 2, 2det Stykke, er der Tale om Pligt, men kun om Adgang for Justitsministeren til at rejse Tiltale. Hvis den Bestemmelse udgaar af Lovforslaget, kan der opstaa højest uheldige Konsekvenser. Hvis en Krigsforbryder, som har været Medlem af en af disse Organisationer, udleveres til os som sigtet for bestemte Handlinger, og hvis det viser sig, at han ikke kan overbevises om Skyld i disse bestemte Handlinger, maa han blive frifundet ved dansk Ret, uanset at han f. Eks. har været ansvarlig Leder inden for Sicherheitsdienst eller Gestapo eller en anden forbryderisk Organisation; det kan vi, naar § 2, 2det Stykke, udgaar, ikke dømme ham for.

Vi kommer saaledes i den ejendommelige Situation, at en Mand, der vilde blive dømt ved den internationale Domstol i Nürnberg, hvis hans Forbrydelser var begaaet i flere Lande, kan blive frifundet her i Landet, fordi Danmark ikke følger de internationale Regler paa dette Omraade. Vi kan ogsaa blive udsat for, at der fra andre Lande stilles Krav til os om Udlevering af saadanne Krigsforbrydere, og dem kan vi blive nødt til at udlevere, selv om den Handling, de har begaaet, ikke efter sin Art er strafbar her i Landet. Ogsaa dette er en højest uheldig Konsekvens, som strider imod almindelige Retsgrundsætninger.

Der er ved Londondeklarationen, som vi har tiltraadt, gjort et Forsøg paa at opnaa international Retsenhed paa dette overordentlig vigtige Omraade, og vi finder det meget beklageligt at bryde denne Enhed i Praksis, en af de allerførste Gange Spørgsmaalet overhovedet foreligger til Behandling her i Landet.

Det øvrige Udvalg har udtalt Sympati for de ordinære Domstole og har ment, de ordinære Domstole bedre end Særdomstole vilde være egnet til at dømme i disse Sager. Maa jeg heroverfor gøre opmærksom paa, at vi for et Øjeblik siden her i Tinget vedtog en Lov, hvor der for unationale Sagførere institueredes en 1ste Instans, som bestaar af Sagførerraadet, og en anden Instans, som bestaar af 5. Landsdommere uden